

5. Francie 2006 – Canal du Centre, „od kravína ke kravínu“

Tak se nám ta plavba v minulém roce tak zalíbila, že už v zimě jsme plánovali další. Výběr padl na příjemnou cestu do Burgundska na počátku června, ale postupně se propracovávaly další trasy, tentokrát po ukončení plavby.

Ustáleným, ale po letech oceňovaným pomocníkem pro naše cesty, byl Kájou připravovaný seznam. Jednak co se týče oblečení, ale hlavně jídla a pití. Nakonce stejně z toho oblečení nebylo všechno použité, pro mne stačily 2 trička nebo košile. Kája toho ale musela mít víc, jednak protože žena to tak má, ale Kája má taky svoji neřest pokecat se a ukazovat tak každé jídlo co sníme. Kromě toho je nutné, čím dál tím víc, brát sebou všechny možné zdravotnické potřeby a léky. Tak to je největší zásluha Káji při přípravě cesty.

Lod' jsme vybrali opět malou pro 2 osoby, FRED 700 7m dlouhá, vybavená skromně, ale dostatečně pro naše účely. Domovské přístaviště Digoín, délka plavby 2x70 km, 2x23 zdymadel, 2 padací mosty.

Z domova 1120 km, opět Octávkou, ještě jsme zvládli ve Stříbře odvolit ve volbách do parlamentu. Noční jízdu jsme absolvovali se spací pauzou někde na zlomu Německa a Francie. V noci byla ale dost velká zima a proto jsme k ránu raději vyrazili dál a v autě příjemně zatopili.

Kolem poledne jsme dorazili do Digoínu, zaparkovali v přístavu a vyrazili na oběd do města. Při té příležitosti jsme si prohlédli kanál s akvaduktem přes řeku Loire.



Podle časového harmonogramu jsme se dostavili k převzetí lodi. Opět s povinnou instruktáží. Snažil jsem se o zkrácení, když jsem si připravil francouzské fráze o tom, že jsme už zkušená posádka a že všechno nám je jasné. Buď pán nepochopil moji francouzštinu, nebo nemohl instruktáž zkrátit z důvodu dodržování platných směrnic k předání lodi, instruktáž trvala ještě déle než poprvé. A instruktor si ani neodpustil zkušební plavbu s testem mé schopnosti vyplout, proplout určitý úsek a opět ukotvit v přístavu. Teprve pak nás opustil a mohli jsme vyrazit na naši druhou plavbu po francouzských kanálech.

I tady na začátku plavby jsme záhy zakotvili na kávu a na uklidnění. Jak se to projevovalo i v na dalších plavbách, bylo to vždy nutné. Moje nervozita z konverzace v cizím jazyce byla vždy na zhroucení a kolaps. Zvládli jsme tři zdymadla, naštěstí s automatickým ovládáním nebo alespoň s obsluhou, které jsme vždy věnovali připravený dárek jako zkušenost z té první plavby. Měli jsme připravené čepice, plechovky piva nebo alespoň vlaječky. K večeru jsme uvázali u městského přístavního mola v Paray-le-Monial.

V rozlehlém parku u naší lodi bylo hodně lidí, kteří sportovali nebo jen piknikovali, včetně zde stanujících jeptišek. To jsme viděli při procházce po městě, hned u parku byly rozsáhlé stavby benediktinského kláštera. Poseděli jsme na předzahrádce restaurace. Na večeri jsme si netroufali, přeci to nebylo moc finančně dostupné.



Ráno po snídani jsme měli v úmyslu odplout, ale zradil nás motor, respektive startování motoru. Hodně složité bylo pozvání technika, ale podařilo se a během hodiny přijel a opravil závadu. Pak už jsme mohli vyrazit na další plavbu do Palinges, kde byla zastávka na oběd a procházka po městečku a okolí.

Už při naší první dovolené ve Francii jsem pochopil, že plavčice a kuchařka Kája vše zvládá, včetně nákupů. I bez jazykového vybavení, hlavně v samoobsluhách supermarketů, ale s pomocí rukou i v pultové prodejně. A hlavně jídlo nepřekvapí a chutná. Jen je třeba vše plánovat dopředu, aby se nestalo, že není co

k snídani a obchody daleko nebo zavřené. I tenčíci zásoby plechovkového piva jsme řešili někdy návštěvou restaurace jindy dokoupením těch francouzských.

Plavba burgundským venkovem byla klidná a uspořádaná. Kája té naší cestě dala název „od kravína ke kravínu“. To bylo z toho důvodu, že kolem kanálu se pásly bílé burgundské kravičky, bylo jich skutečně hodně a dokonce se různě dostaly i na břehy kanálu, aby se napily. Začátkem června byl ještě s menším nápořem lodí, ale taky dost chladné noci, kdy jsme na sebe navlíkli vše co jsme sebou měli. Ráno jsme byli docela mokří, protože ze stropu kajuty na nás padala zkondenzovaná voda. Plavčice musela občas máknout, to když zdymadla nebyla obsluhou řízena. Vyfasovaná klika byla pro Káju oblíbeným nástrojem, točení velkým kolem bylo taky náročné, jen někdy si pomohla třeba přihlížejícím divákem nebo posádkou jiné lodi. Občas si představovala, že si vyměníme role plavčíka a kapitána. To když někdy usedla za kormidlo. Ale když se blížila naproti jiná loď nebo došlo k průjezdu zúženým prostorem, tak z toho zase sešlo. „Pojď si k tomu“, povolala mne zpět a bylo po výměně. Ale je to i problém u mne, jako při jízdě autem. Raději se držím sám volantu.

Další trasa naší plavby nás dovedla až do města Montchanin, kde jsme se v polední pauze prošli nejen po městských ulicích, ale z místa zakotvení do města a zpátky to bylo docela daleko, ale krásnou přírodou při použití mých oblíbených zkratk. Pro Káju bylo tradiční, že navštívila všechny dostupné kostely a chrámy, mne většinou spíše zajímaly parky a sportoviště, jejich vybavenost. A právě toto město nám poskytlo všechno, včetně perfektně organizovaných 2 padacích mostů. Zatažením za visící lanko v dostatečné vzdálenosti se uzavřely silniční přejezdy, most se zvednul a my mohli proplout. A my jsme z lodí pozorovali mohutnost a techniku padacích mostů.

Proplutím dalších 8 zdymadel jsme se dostali až k městečku St. Julien sur Dheune. Ještě předtím na zdymadle č.6 je vidět upoutávka na muzeum kanálu du Centre. Kromě instalovaného nákladního šifu a 1 slépého zdymadla tam nebylo nic co bychom si chtěli se zájmem prohlédnout. Až za městečkem St.Julien jsme vyhledali příjemné kotviště a před obrátkou jsme se připravili k přespaní. Tradiční procházka s návštěvou restaurace se tentokrát nekonala, protože jsme byli dost unavení z procházky v polední pauze.



Ráno jsme hodlali otočit loď a pokračovat zpáteční cestou k našemu mateřskému přístavu. Jenže tady došlo k prvnímu opravdovému maléru, když při otáčení jsem navedl loď do nízké vody s bahnitým dnem. Lodi nešlo plout ani dopředu, ani dozadu, k tomu jsem musel zhasnout motor, aby se bahno a rostliny nedostaly do vrtule. Následně ale jsem stejně zjistil, že už se to tak stalo. Hrubou silou s použitím bidla (naštěstí nemám takovou sílu, abych ho zlomil) se nám podařilo loď rozkývat a dostat do hlubší vody a ke břehu. Tam jsem z lodi očistil vrtuli a mohli jsme pokračovat v plavbě. Uff...

Celá zpáteční plavba se už obešla bez dramatických příhod. Absolvovali jsme poklidné proplouvání všech zdymadel, zažili jsme krásné procházky po ještě nenavštívených místech, i když někdy trochu delší, než bylo naplánováno a Kája došlo pití před příchodem na loď. To jsem to schytl. Ale nakonec jsme v pořádku předali uklizenou loď, doplatil jsem cenu za spotřebovanou naftu a chystali jsme se na další pokračování naší krásné dovolené.



Jak už jsem předeslal, měli jsme naplánované pokračování naší cesty. Mezistanicí byl především fotbal – utkání Mistrovství světa ČR – USA v úplně novém stadionu v Gelsenkirchenu, domovského stánku

FC SCHALKE. Přes Kamila Kleníka jsem od fotbalového svazu dostal 1 vstupenku a zrovna se to hodilo pro zpáteční cestu z dovolené. Ale aby toho nebylo dost, naplánovali jsme si ještě návštěvu Versailles a průjezd Paříží, což bylo na trase z Digoinu do Gelsenkirchenu. Zajistil jsem ubytování v hotelu F1 poblíž Versailles a po absolvování cesty do F jedničky jsme se ubytovali a šli na procházku okolím. Narazili jsme na krásný park s jezerem, kde bylo množství atrakcí a prostředků pro pohyb dětí i dospělých. Množství rodin se přijelo o víkendu vyvětrat v přírodě a ke konci dne udělat piknik s grilováním. Všude to tak vonělo, že Kája to nemohla vydržet. Nikde ani jeden stánek s občerstvením, všechno si to Frantičík dovezli sebou a ani se nerozdělili. Tak jsme se raději vrátili k našim zásobám na hotelu.



Prohlídka Versailles byla krásná, ale velmi náročná. Ten den zrovna třicítka, k tomu ani zde v celém areálu Versailles jsme neobjevili žádné stánky s občerstvením, vše ještě před vchody do zámeckých prostor. Jeden den na prohlídku je opravdu dost málo, takže jsme byli jen v parcích a zahradách, dovnitř jsme nešli, nejen z finančních důvodů. Ale stálo to za to. Vše čisté a krásně upravené, hodně jsme si připomínali různé filmy, kde se Versailles objevilo, nejen Angelika. Jezírka s vodotrysky, historické sousosí, perfektně sestříhané živé ploty a stromy. A večer jsme na hotelu padli.

Ráno po snídani jsme odjeli na fotbal. Paříží jsme skutečně jen projeli a dokonce aniž bychom něco z Paříže viděli. Průjezd přes celou Paříž je veden pod zemí, jen málokdy jsme se objevili nad zemí. Dlouhou cestu jsme zakončili na prašném parkovišti u stadionu, kde se už Češi i Američané připravovali na zápas, samozřejmě s podporou alkoholu. Kája vstupenku neměla a tak jsem se na stadion vydal sám. Bylo to nádherné, od perfektního stadionu, který ale vzhledem k možnému dešti byl už před začátkem zakrytý, to se chtěli Němci pochlubit., ale bylo tam vlhko jak v prádelně. Zápas jsme 3:0 vyhráli (2 branky Rosický, 1 Koller) a tak byla skvělá nálada. Velkou náhodou jsem o polohase potkal na záchodě kamaráda Mirka Komára, který tam byl s jinou partou na všechny zápasy ve skupině. Ale byl jsem na tribuně ve společnosti významných českých fotbalistů a osobností – pěvec V.Kříž, Tonda Panenka, Martin Frýdek, Karol Dobiáš, Lukáš Zelenka a další, které jsem třeba i nepoznal.



S ukončením zápasu jsme se vydali na závěrečnou dlouhou cestu domů. K ránu zase trochu spánku, ale pak už rovnou domů novou dálnicí mezi Drážďany a Ústím jsme to zvládli bezvadně, kromě malého váhání napojení dálnic, kde ještě nebyly moc jasné směrovky a v autoatlasu ještě také nic. Najeli jsme celkem víc než 2.700 km a bylo to všechno parádní. Už jsme se při zpáteční cestě těšili na naši další cestu a plavbu. To až příště.

Vlastimil Pabián, Chabařovice 10.3.2021



